

VLAAMSCHE PADVINDERSVEREENIGING, De, landelijke flamingantische organisatie gesticht op het congres van Mechelen (31 oktober 1920) en actief tot en met 1922.

De oprichting van deze vereniging ligt in het verlengde van de vooroorlogse oprichting van De Wandelknappen (Antwerpen) door de liberale journalist **Victor Ressler**, dit naar analogie van de Duitse Wandervogel. Waarschijnlijk werd midden 1919 door Vik Verheyen een Antwerpse tak van de Wandelknappen gesticht.

De Vlaamsche Padvinderversameniging groepeerde verenigingen uit Antwerpen, Brugge, Brussel, Diest en Leuven en had ten doel "het opleiden der Vlaamsche jeugd tot stambewuste Vlamingen, om alzoo mede te werken aan het verwezenlijken van het Vlaamsche ideaal". Dit uitgesproken Vlaamse engagement moest zonder enige politiek-godsdienslige gebondenheid worden ingevuld. De vereniging plaatste zich op het Godsvredestandpunt en sprak zich uit voor amnestie. Frappant was haar opvatting dat de verbondenheid van de jeugd met Vlaanderen moest versterkt worden door haar de Vlaamse natuur in te loodsen. Naast de strijdvaardige promotie van de Vlaamse zaak stelde De Vlaamsche Padvinderversameniging zich herhaaldelijk antimilitaristisch op. Ze verklaarde uitdrukkelijk geen "vooroeffenschool van het leger" uit te maken en anticipeerde aldus eventuele kritieken op haar semi-militaire gebruiken. Op haar tweede congres (Antwerpen, 1-2 november 1921) namen naast bovengenoemde groepen ook afdelingen deel uit Berchem, Hoboken, Koekelberg en Mortsels-Oude-God. Na de herziening van de statuten, werden volgende leden van het hoofdbestuur aangeduid: Ph. Boschmans ('Hoofdman'), **Hubert Melis** ('Hoofd-instructor'), E. Hofman ('Hoofd-opsteller'), R. Balleux ('Hoofd-penningmeester'), J. Tubax ('Hoofd-secretaris'). De groepen moesten afgevaardigden aanduiden.

Op muziek van Karel Bertal (pseudoniem van Karel Albert) werd een *Lied der Vlaamsche Padvindes* gemaakt en werd ook overgegaan tot de uitgave van een eigen blad, *De Vlaamsche Padvinder* (1920-1922). Het enthousiasme was evenwel geen lang leven beschoren. De vereniging slaagde er niet in een grote aanhang te werven. In de tweede en laatste jaargang van *De Vlaamsche Padvinder* verschenen met de regelmaat van een klok redactionele aansporingen tot een groter engagement. Het mocht niet baten.

WERKEN: Artikelen in *De Vlaamsche Padvinder*.

LITERATUUR: Kamper, 'Wij geloven... aan Vlaanderen's

vrije jeugd', in *De Goedendag*, jg. 25, nr. 2 (juli 1919), p. 1-11; – P. de Mont, 'Een woord aan onze Vlaamsche Padvinders. Een gezonde geest in een gezond lichaam', in *De Schelde* (25 september 1920); – 'De Vlaamsche Padvinders', in *De Goedendag*, jg. 25, nr. 1 (juni 1919), p. 20; – 'Hulde aan onze pioniers. Vik Verheyen', in *De Trekvogel*, jg. 12, nr. 9 (december 1943), p. 66; – 'Van den Reeck H.', in *De Schelde* (20 augustus 1920); – 'Vooruitgang', in *De Schelde* (4 juli 1920); – M. Vlaeminck, 'Jeugdherbergen zijn al vijftig', in *Het Nieuwsblad* (8 september 1981).

GUY LEEMANS